

Alguna cosa gran i que sigui amor (VI): Perquè la música soni

La vocació a l'Opus Dei és una crida a interpretar una partitura, a tocar una música de Déu que té tantes variacions com persones.

10/04/2019

Quan Jesús parlava del Regne de Déu, sabia que es tractava d'una cosa molt diferent del que podien imaginar els qui l'escoltaven; molt

diferent també del que tendim a imaginar nosaltres avui. Per això feia servir paràboles: relats i imatges que, més que donar una definició, conviden a endinsar-se en un misteri. Jesús compara el Regne de Déu, per exemple, amb «com quan se sembra un gra de mostassa, que és la més petita de totes les llavors de la terra; però, un cop sembrada, va creixent i arriba a fer-se més gran que totes les hortalisses, amb unes branques tan grosses que els ocells del cel fan niu a la seva ombra» (Mc 4, 31-32). Un gra petit que s'enterra, que desapareix als ulls dels homes i cau en l'oblit; però que no para de créixer, mentre la història segueix el seu curs, aparentment aliena a ell. Creix, fins i tot de nit, quan ningú no el cuida, quan ningú no li fa atenció.

El 2 d'octubre del 1928 Déu va fer que sant Josepmaria descobrís en la seva ànima una llavor que només Ell podia haver posat: un petit gra de

mostassa que estava cridat a créixer en el gran camp de l'Església. Es conserva una nota, escrita al cap d'uns mesos, en la qual recull en pocs trets el *codi genètic* d'aquesta llavor: «Simples cristians. Massa en ferment. El que és nostre són les coses ordinàries, amb naturalitat. Medi: la feina professional. Tots sants! Entrega silenciosa».[1] Des que Déu li va donar la missió de tenir cura d'aquesta llavor, sant Josepmaria ja no va viure per a cap altra cosa. I el que llavors era tot promesa, tot esperança, avui és un arbre frondós que acull moltes ànimes i dona sabor a moltes vides.

El que és normal és voler ser sant

«Cada sant —escriu el Papa—és una missió; (...) és un missatge que l'Esperit Sant pren de la riquesa de Jesucrist i regala al seu poble».[2] Sant Josepmaria va rebre un missatge i el va encarnar. Es va

convertir ell mateix en el missatge, i la seva vida i les seves paraules van començar a interpel·lar moltes persones. «Que la teva vida no sigui una vida estèril. —Sigues útil. — Deixa rastre. Il·lumina amb la lluminària de la teva fe i del teu amor (...). I encén tots els camins de la terra amb el foc de Crist que duus dins el cor».[3]

Ell portava aquest foc dins, com va percebre de seguida José Luis Múzquiz, un dels primers fidels de l'Opus Dei que van rebre l'ordenació sacerdotal. En la seva primera trobada amb ell, sant Josepmaria li va parlar d'una cosa que potser ningú abans no li havia plantejat: ser apòstol al seu lloc de treball. I de seguida va afegir: «No hi ha més amor que l'Amor; els altres amors són petits». Aquest gir va impressionar profundament el seu interlocutor: «Es veia que li sortia del fons de l'ànima, d'una ànima

enamorada de Déu. Els circuits mentals que jo tenia van acabar llavors de fondre's». [4]

En una Missa d'acció de gràcies per la beatificació d'aquesta ànima enamorada, el llavors cardenal Ratzinger explicava, amb aquesta barreja tan seva de senzillesa i profunditat, com «el significat de la paraula “sant” ha experimentat al llarg dels temps un estrenyiment perillós, que sens dubte continua influint encara avui. Ens fa pensar en els sants que veiem representats als altars, en miracles i virtuts heroiques, i ens suggereix que la santedat és per a uns quants elegits, entre els quals no ens podem incloure. Llavors, deixem la santedat per a aquests pocs, el nombre dels quals desconeixem, i ens conformem simplement amb ser com som. Enmig d'aquesta apatia espiritual, Josepmaria Escrivá ha actuat com un despertador, clamant: No, la santedat

no és el que és extraordinari, sinó el que és ordinari, el que és normal per a cada batejat. La santedat no consisteix en certs heroismes impossibles d'imitar, sinó que té mil formes i es pot fer realitat en qualsevol lloc i professió. És la normalitat».[5]

El que és natural, doncs, per a un cristià, és voler ser sant. Per això, des de molt aviat, sant Josepmaria escrivia: «Els sants no han estat éssers de formes; casos perquè els estudiï un metge modernista. Foren, són normals: de carn, com la teva. —I vinceran.».[6] La crida a l'Opus Dei suposa una presa de consciència d'aquesta *normalitat* de la santedat; el desig de convertir-se en «intèrprets» d'aquest senzill missatge, d'aquesta música. Existeixen, en efecte, les «partitures»: la vida i la predicació de sant Josepmaria; la proclamació de la crida universal a la santedat, per

part del Concili Vaticà II;[7] el magisteri recent dels Papes, que desenvolupa aquest ensenyament... i sobretot l'Evangelí.[8] Existeixen, doncs, les partitures; però cal que la música soni a tots els racons del món, amb una infinitat de variacions que encara han de veure la llum: les vides concretes de molts cristians.

Tan de prop que visquem amb Ell

En inspirar l'Opus Dei, el Senyor va regalar a la seva Església un camí, una espiritualitat «dissenyada» per encarnar-se en tota mena de paisatges quotidians, per fusionar-se amb la feina i la vida normal i corrent de persones molt diferents. Aquest missatge està exposat i glossat per sant Josepmaria en nombrosos escrits, homilies, trobades de família, viatges de catequesi, etc., i en tots ressona l'afirmació que conté un dels punts de *Solc*: «Des de lluny —allà, a l'horitzó— sembla que el cel s'ajunta

amb la terra. No oblidis que, on de veritat la terra i el cel s'ajunten, és en el teu cor de fill de Déu».[9] Per això, encara que la vocació a l'Opus Dei ompli les persones d'iniciativa, de ganes de millorar el seu entorn, no les porta fonamentalment a *fer* coses, o a fer *més* coses de les que ja tenen entre mans. Les porta sobretot a fer-les d'una altra manera, estant *amb Déu* en tot el que fan, intentant compartir-ho tot amb Ell. «Fills meus, seguir Crist (...) és la nostra vocació. I seguir-lo tan de prop que visquem amb Ell, com els primers Dotze; tan de prop que ens identifiquem amb Ell, que visquem la seva Vida, fins que arribi el moment, quan no hem posat obstacles, en el qual puguem dir amb sant Pau: Ja no soc jo qui visc; és Crist qui viu en mi (Ga 2, 20)».

[10]

Un dels primers supernumeraris recorda la seva sorpresa quan el Fundador de l'Obra li va dir: «Déu et

crida per camins de contemplació». Per a ell, que estava casat i amb fills, i que havia de lluitar per tirar endavant la seva família, va ser «un veritable descobriment».[11] En una altra ocasió, sant Josepmaria aconsellava: «Parla, parla amb el Senyor: “Que em canso, Senyor, que no puc més. Senyor, que això no em surt; com ho faries?”».[12] Això, precisament, és la contemplació al mig del món: una mirada profunda i afectuosa a la realitat, que es nodreix de la mirada de Déu, per un diàleg continu amb ell. Sant Josepmaria resumia aquest bonic desafiament en frase rodona: «com més dintre del món estiguem, més hem de ser de Déu».[13] I aquesta proximitat, aquesta amistat tan intensa amb Ell, és l'arrel de la qual brollen dos trets que, fins i tot sense ser exclusius de la vocació a l'Obra, tenen un relleu particular per als cristians que Déu crida per aquest camí: la crida a ser apòstols, a donar a conèixer Crist, i la

missió de transformar i reconciliar el món amb Déu a través del seu esfroç.

Abans d'aturar-nos en ells, tanmateix, sorgeix lògicament una pregunta: si, com sant Josepmaria va predicar durant tota la seva vida i el Papa ens ha recordat recentment, la santedat és per a tothom; si el Senyor envia tots els cristians a comunicar l'evangeli, què és llavors el que és específic de la vocació a l'Opus Dei com a resposta a la crida a trobar Déu al mig del món?

És relativament senzill d'explicar si tenim en compte que les diverses vocacions cristianes són determinacions, modalitats o cursos de la vida i la vocació comunicades pel baptisme. Concretament, «la vocació a l'Opus Dei *recull, acull, encarrila* l'entrega o dedicació a Déu i als altres que és reclamada per la vocació cristiana; l'únic que s'afegeix de peculiar és, precisament, el *curs*:

que aquesta dedicació es duu a terme formant part d'una concreta institució de l'Església (l'Opus Dei): amb una determinada espiritualitat i amb uns mitjans formatius i apostòlics precisos»,^[14] que es dirigeixen en particular a servir Déu i els altres a través de l'esforç i de les coses normals de cada dia. Dit d'una altra manera: qui descobreix i acull la seva crida a l'Opus Dei es decideix a donar la seva vida pels altres (aquesta és l'essència de la vida cristiana), i té un camí per emprendre aquest repte, de la mà de Déu, i amb l'ajuda d'una gran família. I per això està disposat a posar tot el que pugui de la seva part perquè aquest carisma alimenti la seva vida interior, il·lumini la seva intel·ligència, enriqueixi la seva personalitat... de manera que efectivament pugui trobar Déu en la seva vida i, alhora, compartir aquesta troballa.

La il·luminació divina del 2 d'octubre del 1928, i altres que la van seguir, van mostrar a sant Josepmaria que havia de dedicar la seva vida a promoure, entre tots els cristians corrents —homes i dones que viuen al món, dedicats a les tasques humanes més diverses—, la consciència que tots estan cridats a la santedat i a l'apostolat. I a fer-ho promovent una institució, l'Opus Dei, integrada per cristians corrents que, acollint la crida divina a fer seu aquest ideal, donessin testimoni amb les seves pròpies vides no només de la seva grandesa, sinó també de la possibilitat, amb l'ajuda de la gràcia, d'intentar portar-lo a la pràctica, tot i tenir algunes limitacions.

Tots els que tinguin el cor gran

Al camí de Betània de Jerusalem, Jesús va tenir gana. Veié vora el camí una figuera i s'hi va acostar, (*Mt* 21, 19). «S'atansa a tu i s'atansa a mi.

Jesús, amb fam i set d'ànimes. De la Creu estant, ha clamat: *sitio!* (Jn 19, 28), tinc set. Set de nosaltres, del nostre amor, de les nostres ànimes i de totes les ànimes que hem de dur fins a Ell, pel camí de la Creu, que és el camí de la immortalitat i de la glòria del Cel».[15]

La vocació a l'Obra suposa un fort «contagi» d'aquesta *gana* i *set* de Déu. Quan sant Josepmaria s'esforçava per tirar endavant la primera residència de l'Obra, hi havia els qui li demanaven de no precipitar-se. En un retir anotava: «Pressa. No és pressa. És que Jesús empeny».[16] Li apressava, com a sant Pau, l'amor de Crist (Cf. 2 Cor 5, 14). I amb aquesta mateixa urgència serena Déu vol que truquem a la porta de cadascun i de cadascuna: «Adona't, siguis qui siguis, que ets estimat!».[17] I això amb normalitat, amb naturalitat, estimant i deixant-se estimar per tothom, ajudant,

servint, transmetent el que sabem, aprenent, compartint reptes i treballs, problemes i angoixes, creant llaços d'amistat... Allà on naixem, on treballem, on descansem, on comprem, podem ser ferment, llevat, sal, llum del món.

Déu no crida superherois a la seva Obra. Crida gent normal, mentre tinguin un cor gran i magnànim, un cor en el qual càpiguen tots. Així ho entreveïa sant Josepmaria en un text dels primers anys, pensant en els qui podrien rebre la crida de Déu a l'Obra: «No hi tenen cabuda: els egoistes, ni els covards, ni els indiscrets, ni els pessimistes, ni els tebis, ni els ximples, ni els ganduls, ni els tímids, ni els frívols. Hi tenen cabuda: els malalts, predilectes de Déu, i tots els que tinguin el cor gran, encara que les seves flaqueses hagin estat més grans».[18] En resum, els qui descobreixen que Déu els crida a l'Opus Dei poden ser persones amb

defectes, amb limitacions, amb misèries; però també amb ideals grans, amb ànsies d'estimar, d'enganxar als altres l'amor de Déu.

Estimar el món com l'estima Déu

«Déu ha estimat tant el món —llegim a l'evangelí de sant Joan— que ha donat el seu Fill únic perquè no es perdi cap dels qui creuen en ell, sinó que tinguin vida eterna» (*Jn 3, 16*). Déu estima *apassionadament* el món que ha creat, que no només no és un obstacle per a la santedat, sinó que és el seu lloc nadiu. I el missatge de l'Obra té a la seva entranya aquesta convicció: podem ser sants no *malgrat* viure al món, sinó precisament *amb motiu* d'aquest, profundament *ficats* en aquest. Perquè el món, aquesta misteriosa amalgama de grandeses i misèries, d'amor i odi, de rancor i perdó, de guerres i pau, «espera amb

impaciència que la glòria dels fills de Déu es reveli plenament» (*Rm* 8, 19).

Per parlar de la nostra relació amb el món, el *Gènesi* se serveix de dos verbs: «guardar» i «conrear» (cf. *Gn* 2, 15). Amb el primer, que es fa servir també per expressar el compliment dels manaments, el Senyor ens fa responsables del món; ens diu que no el podem fer servir d'una manera despòtica. Amb el segon, «conrear», que significa tant «treballar» (habitualment la terra) com «donar culte» (cf. *Nm* 8, 11), Déu uneix el treball al culte: treballant no només ens realitzem, sinó que també donem un culte agradable a Déu, perquè estimem el món com l'estima Ell. Santificar la feina és per això, en definitiva, fer el món més bonic, fer-hi espai per a Déu.

Ell mateix ha volgut guardar i conrear el món que va sortir de les seves mans de Creador, treballant

amb mans d'home, de criatura. Si durant segles els anys de la vida oculta del Senyor al taller de Natzaret es van percebre com anys de fosc, sense brillantor, en vista de l'esperit de l'Obra es fan «clars com la llum del sol (...), resplendor que il·lumina els nostres dies i els dona una autèntica projecció».[19] Per això sant Josepmaria animava els seus fills a meditar sovint aquella feina, que ens recorda el creixement del gra de blat, *amagat i silenciós*. Així creixia Jesús —ell mateix es compararia més tard amb el gra de blat (cf. *Jn* 12, 24)— al taller de Josep i la seva Mare, en aquell taller-llar.

La vida senzilla de la Sagrada Família mostra com hi ha feines que, encara que semblen humils a una mirada terrena, als ulls de Déu tenen un valor immens, per l'amor, la cura i les ganes de ser útil que es posa en aquests. Per això, «santificar la feina no és *fer una cosa santa* mentre es

treballa, sinó precisament *fer santa* la feina mateixa».[20] D'aquesta manera, «la feina humana ben acabada s'ha fet col·liri, per descobrir Déu (...) en totes les coses. I ha passat precisament en el nostre temps, quan el materialisme s'entossudeix a convertir la feina en un fang que encega els homes, i els impedeix mirar Déu».[21]

Per donar fruit, el gra necessita amagar-se, desaparèixer. Així veia la seva vida sant Josepmaria: «Ocultar-me i desaparèixer és el meu fort, que només Jesús es llueixi».[22] I així també vol Déu que vegin la seva vida tots els homes i les dones que Ell crida i continuarà cridant a l'Obra. Com els primers cristians: persones normals i corrents que, si van fer fressa, no ho van fer per aconseguir aplaudiments, sinó perquè Déu es pogués lluir. Persones que, sobretot, «van viure de Crist i van donar a conèixer Crist (...): sembradors de

pau i d'alegria, de la pau i de l'alegria que Jesús ens ha portat».[23]

Eduardo Camino / Carles Ayxelá

[1] *Apunts íntims*, núm. 35, a: P. Rodríguez, F. Ocáriz, J. L. Illanes, *El Opus Dei en la Iglesia*, Rialp 1993, p. 216.

[2] Francesc, Ex. ap. *Gaudete et exsultate* (19.III.2018), núm. 21.

[3] Sant Josepmaria, *Camí*, núm. 1.

[4] *Camí*, edició crítohistòrica, comentari al núm. 417.

[5] J. Ratzinger, Homilia, 19.V.1992, citada a: *Romana*, núm. 14 (1992) p. 48, i disponible en espanyol [aquí](#).

[6] *Camí*, núm. 133.

[7] Concili Vaticà II, Const. dogm. *Lumen gentium* (21.X.1964), núm. 40.

[8] Cf. Joan Pau II, Ex. Ap. *Christifideles laici* (30.XII.1988), núm. 16-17; Benet XVI, Audiència, 13.IV. 2011; i més recentment l'exhortació apostòlica *Gaudete et exsultate* (19.III.2008) del Papa Francesc.

[9] Sant Josepmaria, *Solc*, núm. 309.

[10] *En diálogo con el Señor*, edició críticohistòrica, Rialp, Madrid 2017, p. 101.

[11] V. García Hoz, “Mi encuentro con Monseñor Escrivá de Balaguer”, a: R. Serrano (ed.) *Así le vieron*, Rialp, Madrid, 1992, p. 83.

[12] Sant Josepmaria, notes d'una reunió familiar a Valladolid, 22.X. 1972 (recollides al documental *El corazón del trabajo*).

[13] Sant Josepmaria, *Forja*, núm. 740.

[14] F. Ocáriz, “La vocación al Opus Dei como vocación en la Iglesia”, a: *El Opus Dei en la Iglesia*, Rialp, Madrid, 2014, p. 169.

[15] Sant Josepmaria, *Amics de Déu*, núm. 202.

[16] *Apunts íntims*, núm. 1753, citat a: Vázquez de Prada, A. *El Fundador del Opus Dei* (I), Rialp, Madrid, 2010, 9a ed., p. 511.

[17] Sant Joan Pau II, *Travessant el llindar de l'esperança*, Plaza & Janés, Barcelona, 1994, p. 19.

[18] Sant Josepmaria, *Instrucció*, 1.IV. 1934, núm. 65.

[19] Sant Josepmaria, *És Crist que passa*, núm. 14.

[20] F. Ocáriz, *Naturaleza, gracia y gloria*, Eunsa, 2000, p. 263.

[21] Beat Àlvar del Portillo, Carta, 30.IX.1975 (AGP, biblioteca, P17, 1991, vol. II, p. 63).

[22] Sant Josepmaria, Carta, 28.I. 1975, a: E. Burkhart, J. López, *Vida cotidiana y santidad en la enseñanza de San Josemaría*, vol. 2, Rialp, Madrid, 2011, p. 301.

[23] *És Crist que passa*, núm. 30.

.....

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca/article/alguna-cosa-
gran-i-que-sigui-amor-vi-perque-la-
musica-soni/](https://dev.opusdei.org/ca/article/alguna-cosa-gran-i-que-sigui-amor-vi-perque-la-musica-soni/) (07/08/2025)